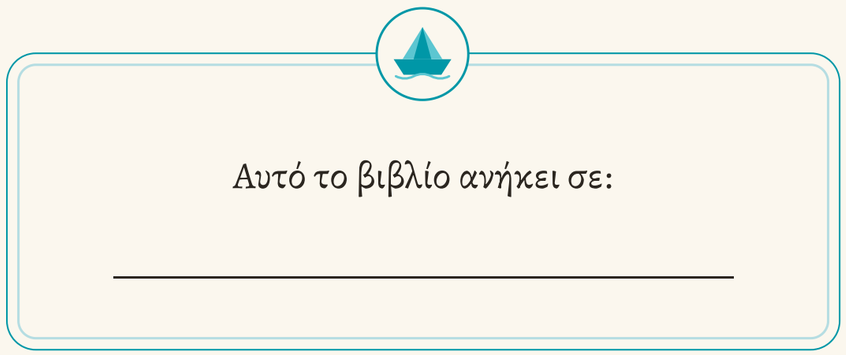
Η Nora και το έλατο με την καρδιά

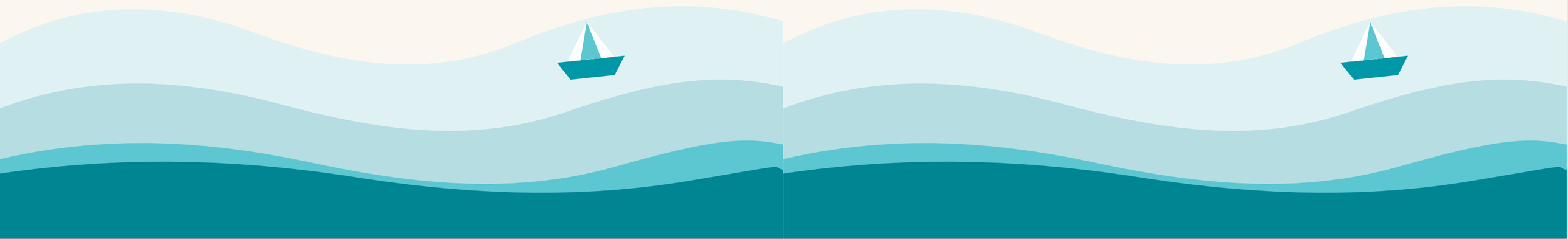
Γιαγιά Inga

Αυτό το βιβλίο ανήκει σε:

_____

Καλώς ήρθατε σε αυτό το βιβλίο-δείγμα! Είναι φτιαγμένο ακριβώς όπως θα γίνει και το δικό σας, από τις φωτογραφίες και τις επιλογές που φαίνονται δίπλα, και δείχνει πώς μπορεί να μοιάζει μια ιστορία από τη Saga για εσάς. Ξεφυλλίστε το, διαβάστε το και φανταστείτε το παιδί σας ως τον ήρωα του δικού του παραμυθιού.

Μύριζε βρεγμένα φύλλα και κρύο πρωινό, όταν η Nora κούμπωσε το μικρό της σακίδιο. Μέσα είχε το μπλοκ ζωγραφικής, τρία χρωματιστά μολύβια και ένα μήλο με ένα βαθούλωμα που έμοιαζε με μικρό στόμα. Η Γιαγιά Inga κρατούσε ένα πλεκτό καλάθι. «Σήμερα θα ψάξουμε για κανθαρέλλες για τη μανιταρόπιτά μου», είπε. «Αν το δάσος έχει κέφια.»

Η Nora μισόκλεισε τα μάτια προς τα δέντρα δίπλα στον δρόμο. «Μα έχεις το μυστικό σου μέρος για μανιτάρια.» Η Γιαγιά Inga χαμογέλασε τόσο, που τα μάγουλά της έγιναν στρογγυλά. «Πηγαίνω εκεί από τότε που ήμουν μικρή.» Η Nora τράβηξε το φερμουάρ ως το πηγούνι. «Τότε θα κάνουμε ένα πράγμα τη φορά», είπε. «Πρώτα βρίσκουμε το δάσος.»

Το δάσος άρχιζε πίσω από μια παλιά πέτρα στην άκρη του δρόμου. Από εκεί θα έμπαινε το στενό μονοπάτι, είπε η Γιαγιά Inga. Όμως μικρές σημύδες στέκονταν στη μέση του, και οι φτέρες είχαν απλώσει τα πράσινα φτερά τους πάνω στο χώμα.

Η Γιαγιά Inga έκανε λίγα βήματα αριστερά, έπειτα λίγα δεξιά. Κοίταξε ένα βρύινο κούτσουρο και ζάρωσε τη μύτη της. «Όχι. Αυτό δεν έμοιαζε έτσι όταν ήμουν έξι χρονών.» Η Nora κοίταξε το καλάθι. Ήταν άδειο, άδειο, άδειο. «Μήπως μετακινήθηκε το μονοπάτι;» ρώτησε. Η Γιαγιά Inga γέλασε λίγο, μα όχι και τόσο πολύ. «Τα μονοπάτια σπάνια μετακινούνται. Μπορούν όμως να εξαφανιστούν.» Η Nora κοίταξε ανάμεσα στα δέντρα. Εκεί μέσα, τα βρύα απλώνονταν σαν πράσινο μαξιλάρι.

Η Nora δεν ήθελε να γυρίσει σπίτι με άδειο καλάθι και μια φόρμα για πίτα που περίμενε. Έδειξε τα βρύα ανάμεσα στα πεύκα. «Είπες πως πρώτα περπατάμε πάνω στα βρύα. Αυτό το θυμάμαι.»

«Μάλλον το είπα», είπε η Γιαγιά Inga. Η Nora πάτησε τη μπότα της σε ένα ξέφωτο σημείο, κι ύστερα την άλλη. Περπάτησε γύρω από μικρά φυτά που μόλις είχαν ξεμυτίσει από το χώμα. «Ένα πράγμα τη φορά», είπε. «Πρώτα τα βρύα.» Η Γιαγιά Inga έμενε ακριβώς πίσω της, αρκετά κοντά για να βοηθήσει αν κάποια πέτρα γλιστρούσε. «Εσύ θα είσαι η ανιχνεύτρια του μονοπατιού», είπε. Η Nora σήκωσε το πηγούνι της. Ακουγόταν σαν δουλειά με πολύ σημαντικές τσέπες.

Μετά τα βρύα, υψωνόταν μια μυρμηγκοφωλιά δίπλα στη ρίζα ενός πεύκου, καφέ και στρογγυλή σαν αγκαθωτό μαξιλάρι. Τα μυρμήγκια έτρεχαν πάνω και κάτω, πάνω και κάτω, με πευκοβελόνες και τοσοδούλικα πράγματα στο στόμα τους. Η Nora έσκυψε μπροστά, μα κράτησε τα χέρια της πίσω από την πλάτη.

«Περνάμε τη μυρμηγκοφωλιά», είπε. «Αυτό ήταν το επόμενο πράγμα!» Η Γιαγιά Inga έγνεψε. «Άκουγες την ιστορία μου καλύτερα απ' ό,τι εγώ.» Η Nora πήρε έναν στριφογυριστό δρόμο γύρω από τη φωλιά. «Έχουν ήδη πολλή δουλειά.» Στην άλλη πλευρά ακούστηκε ένα λεπτό γλου-γλου, σχεδόν σαν κάποιος να ψιθύριζε μέσα σε ποτιστήρι. Η Nora σταμάτησε τόσο απότομα, που το καλάθι της Γιαγιάς Inga κουνήθηκε πέρα δώθε. «Το ακούς;»

Το ρυάκι γυάλιζε ανάμεσα σε πέτρες σκουρόχρωμες από το νερό. Σε μια ήσυχη λιμνούλα, κίτρινα φύλλα στριφογύριζαν γύρω, γύρω, γύρω. Η Γιαγιά Inga έδειξε ένα παλιό κλαδί πάνω από το νερό. «Αυτό ήταν κάποτε η γέφυρά μου.»

Η Nora κοίταξε το γλιστερό κλαδί κι έπειτα τη Γιαγιά Inga. «Δεν χρειαζόμαστε γέφυρα. Θα πάμε κατά μήκος του ρυακιού, όχι απέναντι.» Ακολούθησε την όχθη και πέρασε πάνω από μια ρίζα. Η Γιαγιά Inga ακολούθησε, τόσο κοντά που οι μπότες τους παραλίγο να αγγίξουν η μία την άλλη. «Ένα πράγμα τη φορά», είπε η Nora. «Τώρα το ρυάκι.» Μα όταν το νερό γύρισε πίσω από έναν θάμνο, το βουνό υψώθηκε μπροστά τους. Από κοντά φαινόταν πολύ μεγαλύτερο.

«Πάνω στο βουνό με τη θέα», είπε η Nora. Γι' αυτό είχε μιλήσει κάποτε η Γιαγιά Inga, όταν ζωγράφιζε μικρά μανιτάρια στη χαρτοπετσέτα της Nora, στο τραπέζι της κουζίνας. Η Nora βρήκε έναν φαρδύ, στεγνό βράχο. Πάτησε σταθερά τη μπότα της, έπιασε μια χοντρή ρίζα και σκαρφάλωσε.

«Σιγά», είπε η Γιαγιά Inga ακριβώς από πίσω της. Η Nora ήθελε να βιαστεί, μα πήρε μια ανάσα και μετακίνησε ένα χέρι τη φορά. Στην κορυφή, τίναξε τις πευκοβελόνες από το γόνατό της. «Ένα πράγμα τη φορά», μουρμούρισε. Δεν υπήρχε καμία κανθαρέλλα εκεί. Μόνο πέτρα, ρείκια και ένας τεράστιος ουρανός. Το καλάθι κρεμόταν ακόμη άδειο στο πλευρό της Γιαγιάς Inga.

Από το βουνό, η Nora είδε το ρυάκι να αστράφτει σαν στραβή κορδέλα ανάμεσα στα δέντρα. Οι σημύδες ήταν κίτρινες, τα έλατα σχεδόν μαύρα. Κάπου εκεί κάτω βρισκόταν το μέρος της Γιαγιάς Inga, μα κρυβόταν πάρα πολύ καλά.

«Ποιο έλατο ήταν;» ρώτησε η Nora. Η Γιαγιά Inga έβαλε το χέρι πάνω από τα μάτια της και έψαξε. «Ένα μεγάλο έλατο. Μα ένα δάσος έχει πάρα πολλά έλατα.» Η Nora κάθισε στις φτέρνες της και ζωγράφισε στο χώμα: μια μυρμηγκοφωλιά, ένα ρυάκι, ένα βουνό. Έφτιαξε ένα έλατο με πολλές γρήγορες γραμμές, μα το δάχτυλό της σταμάτησε στη μέση του κορμού. «Περίμενε», είπε. «Μου είχες πει κι άλλο κάτι για εκείνο το έλατο.»

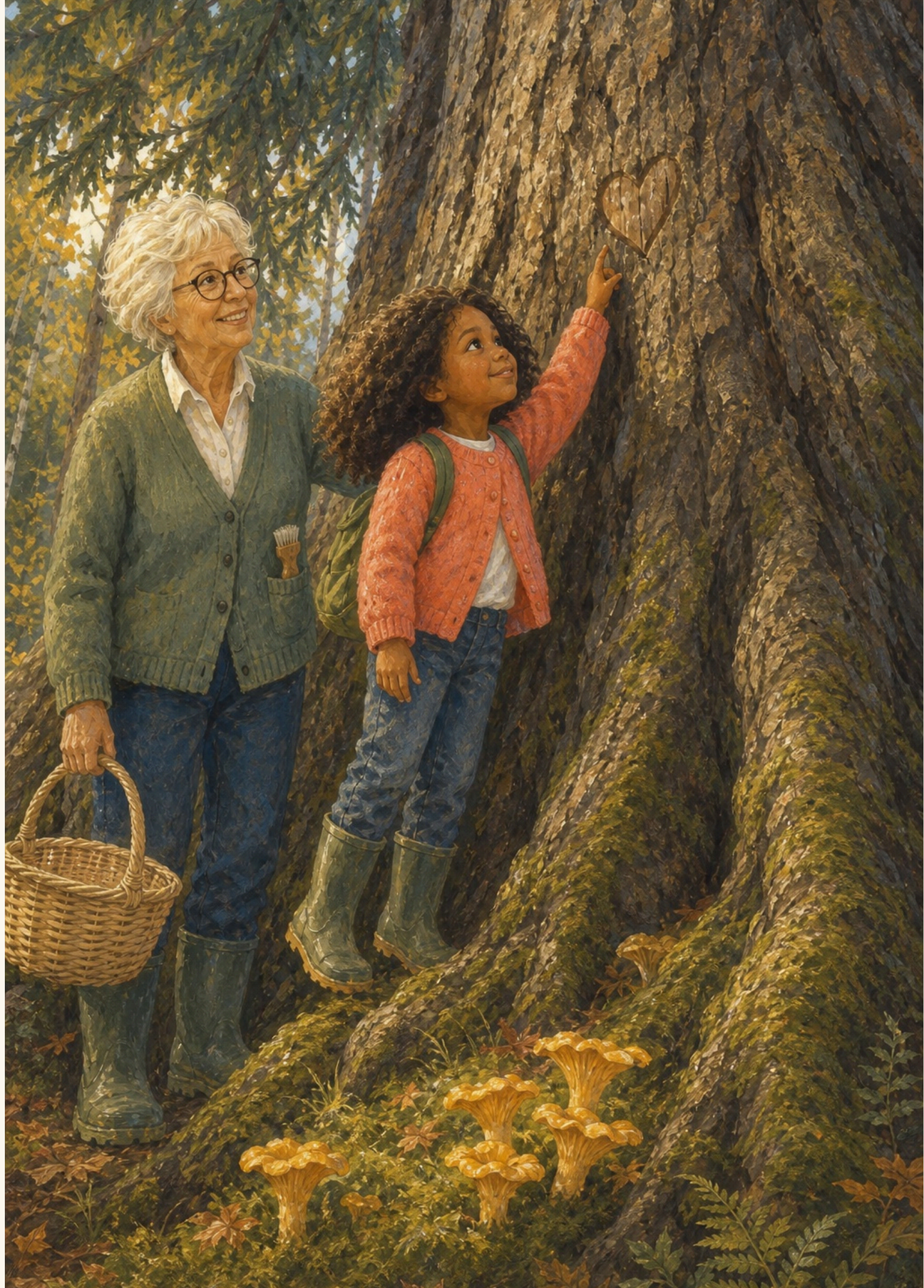

Η Γιαγιά Inga κοίταξε τη ζωγραφιά της Nora στο χώμα. «Σου είχα πει για...» Έσφιξε τα μάτια της. Η Nora ζωγράφισε μια καρδιά στη μέση του κορμού του ελάτου.

«Η καρδιά!» είπε. «Υπάρχει μια καρδιά χαραγμένη στο μεγάλο έλατο.» Η Γιαγιά Inga έβαλε το χέρι στο μέτωπό της. «Σωστά. Ο μεγάλος μου αδελφός τη χάραξε όταν ήταν μικρός, κι εγώ τη θεωρούσα πολύ όμορφη.» Η Nora έδειξε ένα έλατο που ξεχώριζε με τη φαρδιά, σκούρα κόμη του. «Εκείνο είναι το μεγαλύτερο.» Η Γιαγιά Inga μισόκλεισε τα μάτια προς τα δέντρα. «Μπορεί να είναι αυτό.» Η Nora σηκώθηκε και τίναξε τα χέρια της. «Τότε ας κοιτάξουμε. Ένα πράγμα τη φορά.»

Κάτω από το βουνό, το δάσος έγινε πιο σκοτεινό και πιο ήσυχο. Η Nora περπατούσε πρώτη, μα περίμενε τη Γιαγιά Inga στις ρίζες και στις πέτρες. Το μεγάλο έλατο στεκόταν εκεί, με ρίζες σαν χοντρά δάχτυλα πάνω στο χώμα.

Η Nora έκανε έναν γύρο γύρω από τον κορμό. Στην αρχή είδε μόνο σκασμένο φλοιό και έναν σβώλο από παλιά ρετσίνια. Έπειτα είδε δύο καμπύλες γραμμές κι ένα μικρό μυτερό σημείο. «Η καρδιά!» φώναξε. Η Γιαγιά Inga πλησίασε και κράτησε την άκρη του δαχτύλου της δίπλα στο σημάδι, χωρίς να αγγίξει τον φλοιό. «Να τη!» Η Nora κοίταξε κάτω, ανάμεσα στις ρίζες. Κάτι έλαμπε κίτρινο μέσα στα βρύα, σαν μικρά καπέλα του ήλιου κάτω από το έλατο.

Γύρω από τις ρίζες του ελάτου φύτρωναν οι κανθαρέλλες σε μικρές κίτρινες ομάδες. Η Nora βρήκε μία, έπειτα τρεις, έπειτα τόσες πολλές που χρειάστηκε να τις μετρήσει ξανά. Η Γιαγιά Inga έβγαλε το μικρό της βουρτσάκι για μανιτάρια. «Παίρνουμε μόνο όσα αναγνωρίζουμε και οι δυο», είπε, και η Nora έδειχνε κάθε μανιτάρι προτού μπει στο καλάθι.

«Τα τοσοδούλικα θα μείνουν εδώ», είπε η Nora, δείχνοντας μερικά που μόλις είχαν ανοίξει τα καπελάκια τους. Διάλεγε μεγάλες, όμορφες κανθαρέλλες και η Γιαγιά Inga βούρτσιζε πευκοβελόνες και χώμα. Ένα πράγμα τη φορά: κοιτάζω, ρωτάω, μαζεύω, βουρτσίζω. Σύντομα, ένας μικρός χρυσαφένιος σωρός βρισκόταν στο καλάθι. «Φτάνουν για πίτα;» ρώτησε η Nora.

Η Γιαγιά Inga έσκυψε πάνω από το καλάθι και χαμογέλασε. «Για μια πολύ νόστιμη πίτα.» Στον δρόμο για το σπίτι, η μυρμηγκοφωλιά ήταν ακόμη δίπλα στο πεύκο και τα μυρμήγκια εξακολουθούσαν να βιάζονται. Τα βρύα αναπηδούσαν κάτω από τις μπότες τους. Το ρυάκι έκανε γλου-γλου και τα φύλλα στριφογύριζαν γύρω, γύρω, γύρω.

Η Nora μέτρησε τα στοιχεία στα δάχτυλά της. «Τα βρύα. Η μυρμηγκοφωλιά. Το ρυάκι. Το βουνό. Το έλατο με την καρδιά.» Η Γιαγιά Inga την κοίταξε από την άκρη του ματιού. «Και τι θα κάνουμε του χρόνου, όταν οι φτέρες προσπαθήσουν πάλι να κρύψουν τον δρόμο;» Η Nora σούφρωσε τα χείλη, σαν να ήταν μια πολύ δύσκολη ερώτηση. Έπειτα χτύπησε ελαφρά το σακίδιό της, όπου βρισκόταν το μπλοκ ζωγραφικής. «Θα ζωγραφίσουμε, φυσικά.» Στο σπίτι περίμεναν το αλεύρι, τα αυγά και η φόρμα της πίτας.

Στο σπίτι, η Γιαγιά Inga έβγαλε αλεύρι, βούτυρο, αυγά, τυρί και μια στρογγυλή φόρμα για πίτα. Η Nora έπλυνε τα χέρια της τόση ώρα, που το νερό έγινε κρύο. Έπειτα πίεσε τη ζύμη μέσα στη φόρμα με τους δυο αντίχειρές της. Στην αρχή, το χείλος έγινε λεπτό από τη μία μεριά και πάρα πολύ χοντρό από την άλλη.

«Μοιάζει με βουνό», είπε η Nora. «Με ένα πολύ πεινασμένο βουνό», είπε η Γιαγιά Inga. Ίσιωσαν μαζί το χείλος. Η Nora σκόρπισε τις κανθαρέλλες πάνω στη βάση, ενώ η Γιαγιά Inga χτυπούσε το μείγμα με τα αυγά. «Ένα πράγμα τη φορά», είπε η Nora. «Πρώτα η ζύμη. Μετά τα μανιτάρια. Μετά το τυρί.» Όταν η πίτα μπήκε στον φούρνο, το παράθυρο της κουζίνας θάμπωσε ξανά.

Όσο η πίτα κρύωνε, η Nora άνοιξε το μπλοκ ζωγραφικής της. Τα βρύα έγιναν ένα μεγάλο πράσινο μαξιλάρι. Η μυρμηγκοφωλιά έγινε ένας πουά λόφος. Το ρυάκι απέκτησε μια μπλε στροφή, το βουνό μια γκρίζα κορυφή, και το έλατο έγινε τόσο μεγάλο, που σχεδόν έβγαινε έξω από το χαρτί.

«Μην ξεχάσεις την καρδιά», είπε η Γιαγιά Inga. Η Nora έφτιαξε μια κόκκινη καρδιά στον κορμό και μια μικρή κίτρινη κουκκίδα στις ρίζες. Έπειτα τράβηξε την τελευταία μπλε γραμμή για το ρυάκι. Η κουζίνα μύριζε βούτυρο, τυρί και φθινοπωρινό δάσος. Η Γιαγιά Inga έβαλε δύο πιάτα στο τραπέζι. Η Nora ακούμπησε το κόκκινο μολύβι οριζόντια πάνω στον χάρτη. «Του χρόνου», είπε, «θα κάνουμε ένα πράγμα τη φορά.»

Η Nora και το έλατο με την καρδιά

Η Nora και η Γιαγιά Inga πηγαίνουν στο φθινοπωρινό δάσος για να μαζέψουν κανθαρέλλες για τη μανιταρόπιτα της γιαγιάς. Όταν το μυστικό μονοπάτι έχει χαθεί, η Nora οδηγεί τον δρόμο, ένα πράγμα τη φορά, προς ένα έλατο με μια καρδιά στον φλοιό του.

el-gr.sagatilldig.se